Št. Janž pri Velenju. Slovenski pregovor pravi: Resnica v oči bode. To se je uresničilo tudi šentjanžkemu dopisniku »Domovine«. Zbodlo ga je, ker je vrli dopisnik v predzadnji številki našega »Slovenskega gospodarja« podal vso resnico. Ker pa je s tem precej prizadet, se že zopet repenči v »Domovini«. Že zopet je pokazal, kako malo mu je do resnice, ko piše, da ni prosvetno društvo po odhodu č. g. Mateja Weissa samo trenutno onemoglo, temveč zaspalo. Mar je on zbudil omenjeno društvo k občnemu zboru, o katerem pa je že zadnjič podajal neresnične vesti. Želi nadalje pojasnila, kdo je k drevesnici Sadjarskega in vrtnarskega društva največ pripomogel. Povemo mu, da so to storili vrli člani omenjenega društva, dopisnik ni nič pripomogel. Že zopet se spotika na vprizorjeni igri, da namreč ni zadovoljila v moralnem oziru vseh gledalcev. Seveda zadovoljni niso bili le tisti, ki so bolj prijatelji polnih kozarčkov kot pa poštene zabave. Kar se v zadnjem dopisu omenja o kozarčku, še ta »prebrisani« pisec vedno ne more razumeti, zato mu še enkrat pojasnimo, da prijatelji vinske kapljice ne žrtvujejo za dobro knjigo in pošteno društvo. Upamo, da bo pisec končno vendarle razumel vse. Ker tudi pravi, da mu odgovarjamo na take reči, o katerih ni vprašal, mu povemo, da se nam njemu in njegovemu lističu ne zdi vredno od, govarjati, ampak resnico smo podali javnosti, da bo spoznala, da ni tako kot nas grdo blati »Domovina«. Pisec omenjenega lista pa si naj zapomni, da s svojimi lažmi sramoti le sebe in s tem pokaže samo neoliko in neznačajnost. Pač tudi mi dobro vemo, da bi naši domovinarji radi na vso moč osramotili dopisnika »Slovenskega gospodarja«, saj že laži zvračajo nanj, a tudi to dobro vemo, da laž pade nazaj na lažnika samega. Zato pa, pošteni šentjanžani, podpirajmo in čitajmo le dobre katoliške časopise, ki nam nudijo pošteno razvedrilo. Naj bi ne bilo v št. Janžu hiše, kamor bi ne zahajal priljubljeni tednik »Slovenski gospodar«. Pa tudi mladina, pošteni fantje in dekleta, bodimo vedno le člani katoliških društev ter iščimo razvedrila v dobrih knjigah in katoliških časopisih. Če se bo vsa naša mladina tega držala, le takrat še lahko upamo boljše bodočnosti!

Male dole pri Vojniku. Po lanski slabi letini imamo upanje, da nam letos ljubi Bog obilnejše blagoslovi naša polja, da bodo dala nam naš vskadanji kruh, in naše vinske gorice, da bodo dale preljubo žlahtno kapljico, o kateri je pel naš nepozabni škof Slomšek tako lepe pesmi. S kakšnim veseljem hitijo ljudje z delom v vinogradih v trdnem upanju, da bo poplačan njihov trud v obilni meri v jeseni. Da bi se le naši upi uresničili in bi nas Bog obvaroval vseh vremenskih nezgod! Je mnogo hudobije in bogokletnosti med nami, ki odganja božji blagoslov. Zato ne nehajmo prositi: »Gospod, da nam milostno ohraniš sad zemlje!« — Glede časopisja po veliki večini imajo našega »Slovenskega gospodarja«, kjer pa sploh nimajo ničesar, naj bi si ga takoj naročili!

Male dole pri Vojniku. Vse sile so napeli naši nasprotniki, ki so se zbrali iz vseh vetrov pod vabljivim naslovom, da bi zavzeli vodstvo naše združene občine Vojnik-okolica. V to svrho so izdajali letake vseskozi neresnične vsebine. S tem so že vnaprej dovolj jasno začrtali svoj program, kako bodo delali. Vendar se tej skupini ni posrečilo, da bi nam rezala kruh v občini. Naš župan je Ulipi Franc, ugleden posestnik v Bukovju, odločen pristaš JRZ. Ta naš mož je poštenega, kremenitega značaja, ki ni nikdar menjal svojega političnega mišljenja, kar delajo mnogi »možje figovci«, kateri sploh svoje mišljenje imajo vedno na prodaj. Tudi v dobi, ko je temen oblak JNS strahovlade zakrival obzorje, je ostal zvest politiki dr. Korošca. Mi vsi, ki poznamo njegovo izredno delavnost ter prijaznost, priznavamo in cenimo njegov veliki trud za blagor občine. Imamo za našo bivšo občino Višnja vas in Bezovica podžupana Jurija Brezovšek, ki je že pred leti načeloval naši občini ter bil vedno pristaš bivše SLS. Bog oba živi!

Pretrgana krinka.

Od časa do časa, kakor razmere in potrebe zahtevajo, izdaja vrhovni poglavar katoličanov okrožnice, namenjene posameznim pokrajinam ali deželam, ali pa vsemu katoliškemu svetu. V njih opozarja katoličane na razna sodobna verska ali socialna gibanja, kaže njih dobre ali slabe strani ter katoličanom sodelovanje priporoča ali prepoveduje, ali pa v teh okrožnicah opozarja katoličane na njih naloge in dolžnosti, ki jih morajo vršiti v določenih krajih, časih in razmerah.

Te okrožnice so navadno vidni mejniki v notranjem in zunanjem življenju katoličanov, ki jih sprejemajo ne le kot očetno bedo, sedo, ampak kot najboljši nasvet v določenem položaju. Kot take jih sprejemajo tudi ljudje, ki stoje sicer daleč od katoliške Cerkve, s čimer je dan dokaz, da je Cerkev še vedno, in danes bolj ko kedaj, tisti vir, iz katerega mora človeštvo zajemati, če hoče resnično napredovati. Znano je na priliko, s kakšnim spoštovanjem in pohvalo so sprejeli Pijevo okrožnico o socialni preureditvi človeške družbe prav nekatoliški državniki in sociologi.

Na praznik delavskega zaščitnika sv. Jožefa letošnjega leta pa je izdal sv. Oče že dolgo napovedano in težko pričakovano okrožnico o komunizmu. Ker še nimamo uradnega slovenskega prevoda, smo navezani pri navajanju vsebine na časniška poročila.

Ko se je med katoličani začelo širiti ono znano prizadevanje o »pokristjanjenju socializma«, je smatral Pij XI. za potrebno, da jasno opredeli stališče katolicizma, s čimer je bilo vsako slepomišenje odpravljeno. Danes pa si komunizem po vsem svetu prizadeva, da si pridobi sodelovanje katoličanov, ki jim ponuja »bratsko roko, naj bi vkupno delali, da bi bilo pomagano kar vsem, ki trpe, brez razlike mišljenja, da bi olajšali breme bede, ki tlači toliko nesrečnežev« in že govore o »ogromnih uspehih«, ki so bili s to edinostjo doseženi. Tako delajo v Franciji in drugod; v najnovejšem času smo brali, da so »bratsko roko« ponudili tudi »Kolumbovim vitezom«, mogočni organizaciji katoličanov v Ameriki. In ker posamezni katoličani — med trpečim delavstvom jih najdemo največ — verujejo v možnost sodelovanja s komunizmom za dosego znosnejših gospodarskih razmer, je bilo potrebno, da izreče vrhovni poglavar Cerkve besedo. Oni namreč gledajo, enako kot pred leti, v komunizmu zgolj gospodarski nauk in edino temeljito izpremembo obstoječih razmer, ki so delavskega človeka nevredne.

Misli, ki jih v svoji novi okrožnici: »Divini Redemptoris« — tako se po začetnih besedah imenuje — razvija, je podal v glavnem že v znanem nagovoru na španske begunce 14. septembra preteklega leta, kjer je povdaril, kako je komunizem v prvi vrsti namerjen proti »katoliški Cerkvi in katoliški veri, kot edini pravi oviri, da se ne uveljavijo tiste sile, ki so že pokazale kaj znajo, ko so poskušale porušiti ves družabni red, od Rusije do Kitajske, od Mehike do Južne Amerike . . .« V uvodu dokazuje, da ima komunizem namen, da strmoglavi ne le socialni red, ampak da ruši osnove krščanske omike . . . in da je vsak poskus, da se komunizem uresniči, združen z brezboštvom, preganjanjem sv. Cerkve in uničenjem krščanske civilizacije. To papeževo trditev potrjuje sam Buharin, eden glavnih duševnih delavcev komunizma. Pravi namreč: Vera in komunizem sta nezdružljiva, prav tako v teoriji, kakor v praksi.« Nadalje govori o nauku komunizma, ki ne priznava ne Boga, ne duše, ne večnosti; o sadovih, ki se v najnovejšem času tako očitno kažejo v Španiji, kjer komunisti niso napadli in razrušili samo te ali one cerkve, niso morili samo škofov, redovnikov, duhovnikov (najnovejša poročila govorijo, da jih je umorjenih okrog 18.000, kar znaša polovico španske svetne duhovščine), ampak tudi laike in sicer samo za to, ker so bili kristjani, ker niso priznavali komunističnega brezboštva; in o vzrokih, ki so komunizmu najboljši zavezniki; krivična porazdelitev gospodarskih dobrin, ki je pripeljala velik del človeštva do nenavadne bede; liberalizem, ki je pripravil tla komunizmu s svojo borbo proti Cerkvi in molk svetovnega časopisja, ki o boljševiški nevarnosti ne izgovori besedice in nima obsodbe zoper terorizem, ki ga uganja boljševizem, kadar in kjer pride do oblasti. — Mi to lahko razumemo, če vemo, da je svetovno časopisje v židovskih rokah, ki vodijo tudi boljševizem.

Na drugi strani pa dodaje sv. Oče nauk Cerkve, ki je edino pravo soglasje med dostojanstvom osebnosti in pravicami občestva, ki kaže pravo razmerje med delom in kapitalom. Trdi, da ne bi bilo ne socializma in ne komunizma, če bi liberalni državniki ne prezirali naukov in opominov Cerkve in če bi gradili državo na temeljih krščanstva, ne pa na liberalizmu, ki se je izkazal kot peščena tla. Govori o novi taktiki boljševizma, ko vabi katoličane k skupnemu delu na kulturnem in socialnem polju, ko se skriva za najlepša gesla in se postavlja na čelo najbolj človekoljubnim akcijam. Toda, poudarja ostro sv. Oče, kdorkoli hoče rešiti krščansko omiko sveta, ne sme sodelovati s komunizmom v nobenem pogledu, kajti komunizem je in ostane v svojem bistvu brezbožen in kjerkoli bi zmagal, bi izbrisal vse sledi krščanstva. Ni namreč komunizem edina rešitev iz sodobnih razmer, ampak ta je trajna in edina v pravem in živem krščanstvu.

Šmarnice! Nove Šmarnice: Lepa si, lepa si, roža Marija, broš. Din 18, vez. 26. Na zalogi so še: Slomšekove Šmarnice, broš. Din 17, vez. 26 Din. Sv. Bernardka, broš. Din 24, vez. Din 34. Marija in presv. Srce Jezusovo, vez. Din 20. Marija, vzor krščanskega življenja, vez. D 12. Marija, Mati dobrega sveta, 5 Din. Ker vemo, da marsikje obhajajo šmarnične pobožnosti, ko ne morejo v cerkev, pri domačih kapelah, je prav, ako sosedje zložijo skupaj denar za eno knjigo, ter se tudi pri teh kapelicah čitajo lepe Šmarnice. Knjige so v zalogi v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru in Ptuju.